

moment nam ze haar reisgenote in zich op en besepte dat ook zij er zo verwaarloosd uit moest zien.

“Wat? Wat is er?” spuugde Renate uit. Sinds ze door haar enkel was gegaan zo’n drie kwartier geleden waren er niet meer dan een paar chagrijnige woorden achter elkaar uit haar mond gekomen. Larissa had haar moeder gebroken met dit avontuur, wist ze. Toch, voor gevoelens van schuld was nu tijd noch plaats. Want ze had haar nodig om deze test-missie te voltooien. Larissa liet een snelle glimlach zien, en vroeg toen: “Moeten we echt daar over heen?”

Renate haalde haar schouders op, maar had direct spijt. Met een vertrokken gezicht gromde ze: “Weet ik veel, ’t zal wel!”

Met een vermoeide beweging liet Larissa haar rugzak op de grond neerkomen om eens goed om zich heen te kijken. Misschien was het wel mogelijk vanaf deze afstand de bergtoppen te benoemen. Ondertussen zakte Renate op een rots neer, sloot voor een moment haar ogen en voelde hoe de zon haar wangen deed tintelen.

“Hmm... ik denk dat de witte mist van Fanaråken voor ons ligt, of is die top daar niet van de Skagastølstind...?” Larissa hoorde aan de klank van haar stem hoe graag ze wilde dat haar moeder trots op haar zou zijn.

Maar Renate verzuchtte enkel: “Ja, of die!” en wees naar het slingerende paadje waar ze net over waren komen lopen, en de toppen aan de andere kant van de vallei.

“Voel je vrij, ga terug.” Met een zwaai kwam Larissa’s rugzak weer op de juiste plaats terecht. “Maar ik ga rechtdoor.”

Renates humeur kwam haar inmiddels de keel uit, zo zouden ze nooit voor zonsondergang de waterval van Feigefossen bereikt hebben, zoals afgesproken. Waar was die vrolijke, hoopvolle moeder die ze zich van vroeger herinnerde? Misschien moest ze zelf maar het goede voorbeeld geven. Beslist kwam Larissa in beweging en zette de eerste paar stappen de goede kant op.

“Hey, wacht!”

Larissa draaide zich om, maar in plaats van op te staan en ook weer actief op pad gaan, zei haar moeder: “Alsjeblieft, ga ook even zitten. Rust even uit.”

Voor een moment kon ze niet anders dan haar aanstaren, maar daarna knikte ze langzaam met haar hoofd terwijl ze de rugzak weer terug op de grond liet zakken. Slechts vijftig meter terug hadden ze nog in het zand kunnen rusten, maar nu waren er enkel harde rotsen en grind om op neer te zakken. En als Renate een stevige pas had kunnen houden, waren ze nu neergezakt in het zachte mos van de helling voor hen.

Renate wierp een snelle blik op haar horloge, bijna kwart over vier. Vanuit haar ooghoek zag ze dat Larissa het door had.

“Wil je teruggaan?” Larissa had het gevraagd voor ze het doorhad.

“Nee,” mompelde Renate, “we zijn nu al zo ver gekomen.”

Larissa knikte. Het zou inderdaad zonde zijn om na de hele klim

die al achter hen lag, niet eens bij de waterval te komen. Vanaf daar zou het nog een uurtje zijn. Dan zouden ze bij de grotten zijn en konden ze de slaapzakken tevoorschijn halen. "Of denk je dat het beter is om terug te gaan voor het te laat is?" vervolgde Renate vaag.

"Te laat?"

"Nou ja, hoe verder we gaan des te langer de weg terug." klonk Renates uitleg.

Larissa zweeg een moment, toen stelde ze retorisch de vraag: "We gaan toch morgen pas terug?"

"Ja, maar als we de top niet voor het donker kunnen bereiken is het beter om eerder terug te gaan." Renate keek haar dochter een moment aan. "Wat denk jij?"

Wat dacht ze van wat? Larissa voelde hoe haar keel zich dichtkneep en haar hart naar haar voeten zonk. Er was toch een plan? Er was geen knoop om door te hakken, geen vraagstuk. "Laten we weer verder gaan," zei ze uiteindelijk maar.

"Goed dan, als je denkt dat dat het beste is..." antwoordde Renate terwijl ze nogmaals een blik op haar horloge wierp.

"Ja, we kunnen bij de waterval eten en dan de laatste klim maken voor het donker wordt." Zei Larissa terwijl ze weer opstond.

"Denk je dat we dat redden? Het is al vier uur geweest hè, kunnen we niet beter teruggaan?" vroeg Renate.

"Ik denk dat we het wel redden." Bevestigde Larissa nogmaals haar beslissing. "Hoe gaat het met je voet?" vroeg ze toen, in de